

Geachte aanwezigen,

Afgelopen november ben ik met mijn ouders mee geweest met de Polenreis van het Auschwitz Comité. Ik moet bekennen met flinke tegenzin. Niet omdat ik het belang van die reizen niet inzie, maar omdat, ja zelfs als 3e generatie Jood, de oorlog altijd al onderdeel was van mijn leven en dat ook altijd zal blijven. Moest ik dan ook nog naar de kampen toe?

Terwijl ik over het met ellende doordrengde terrein liep van Auschwitz, vulde mijn hoofd zich met gedachten, met emoties, met ... vragen.

Hoe kan een mens een ander dit aan doen? Hoe komen we als samenleving tot een punt dat een groep zo gehaat wordt? Dat we hen niet meer beschouwen als medemens?

Dat begint bij het niet accepteren van het feit dat mensen anders kunnen zijn, bij het stoppen van ieder mens zien als individu, en hele groepen over één kam scheren en nog erger, de schuld geven van maatschappelijke problemen.

Dat, gepaard met een giftige mix van retoriek, creëert een opening voor de lelijkste kant van de menselijkheid om tot uiting te komen.

Hier om de hoek, na een Jom Hashoa herdenking in de Hollandsche Schouwburg, ik moet 11 of 12 jaar zijn geweest, zei mijn oma in tranen tegen mij: wat ben ik blij dat jullie dit niet mee hebben hoeven maken. In die zin hoorde ik niet alleen de opluchting van haar pijn die mij bespaard is gebleven, maar daarnaast hoorde ik in die zin de wens dat ons, wij allemaal ongeacht wie je bent, die pijn ook in de toekomst bespaard zal blijven.

Ik ben hier vandaag om de wens van mijn oma uit te spreken. Laat ons deze pijn bespaard blijven. Daarom verwacht ik van u en van mijzelf dat wij onze minderheden koesteren en beschermen.

En als u dat spannend vindt, denkt u er dan aan dat als u openstaat en respect heeft voor elkaars verschillen, dat u er dan hoogstwaarschijnlijk achter zult komen dat we meer overeenkomsten hebben dan u dacht.

Aron Rodrigues Pereira